

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1841/2015
25.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиље Т.Ц. из В., коју заступа пуномоћник И.К., адвокат из В., против тужене Здравствене установе А.В. из В., коју заступа пуномоћник Д. Т., ради поништаја решења о престанку радног односа и утврђивања заснивања радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 862/15 од 12.06.2015. године, у седници већа одржаној 25.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Врању П 417/14 од 02.03.2015. године у делу става 3. изреке и пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 862/15 од 12.06.2015. године у делу изреке којим је одбијена жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у делу става 3. изреке, па се **УСВАЈА** тужбени захтев тужиље Т.Ц. из В. којим је тражила да се према туженој Здравственој установи А.В. из В. утврди да је тужиља, која је засновала радни однос на пословима оператера на основу уговора о раду на одређено време број 393 од 14.04.2014. године, за период од 17.04.2014. до 30.06.2014. године, засновала радни однос на неодређено време почев од 01.05.2014. године, што је тужена дужна да призна све у року од осам дана по пријему судске одлуке под претњом принудног извршења.

У односу на налог туженој да са тужиљом закључи одговарајући анекс уговора о раду, ревизија тужиље се **ОДБИЈА** као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 417/14 од 02.03.2015. године, у ставу 1. изреке, ништи се као незаконито решење тужене Здравствене установе А.В. из В. број 465 од 23.04.2014. године којим је тужиљи Ц.Т. из В. престао радни однос на одређено време на пословима оператера код тужене. У ставу 2. изреке, одбија се као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се туженој наложи

да тужиљу врати и распореди на послове и радне задатке сходно уговору о раду на одређено време број 393. од 14.04.2014. године. У ставу 3. изреке, одбија се као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се према туженој утврди да је тужила, која је засновала радни однос на пословима оператера на основу уговора о раду на одређено време број 393 од 14.04.2014. године за период од 17.04.2014. до 30.06.2014. године, засновала радни однос на неодређено време почев од 01.05.2014. године, те да се наложи туженој да са тужиљом закључи одговарајући анекс уговора о раду. У ставу 4. изреке, обавезује се тужена да тужиљи на име трошкова поступка исплати 34.500,00 динара у року од осам дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 862/15 од 12.06.2015. године, одбијају се као неосноване жалбе странака, а пресуда Основног суда у Врању П 417/14 од 02.03.2015. године у ставу првом и трећем изреке, потврђује.

Против правноснажне другостепене пресуде и то у односу на став 3. изреке, тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је доставила одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиље делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а тужила у својој ревизији не указује ни на једну конкретну повреду поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код тужене на пословима оператера по основу више закључених уговора о раду на одређено време. Уговором о раду од 04.04.2013. године тужила је засновала радни однос на одређено време код тужене за период од 08.04.2013. до 17.06.2013. године. Уговор о раду закључен је 06.06.2013. године и на основу њега тужила је била у радном односу на одређено време код тужене у периоду од 08.06.2013. до 06.09.2013. године. Следећи уговор о раду закључен је 26.08.2013. године за период од 07.09.2013. до 07.11.2013. године. Уследио је потом уговор о раду 07.11.2013. године на основу кога је тужила радила код тужене у периоду од 08.11.2013. до 06.02.2014. године. Уговором о раду од 06.02.2014. године заснован је радни однос за период од 07.02.2014. до 04.04.2014. године. Тужена је 04.04.2014. године донела решење којим је тужиљи престао радни однос због истека времена на који је заснован. У периоду од 04.04. до 17.04.2014. године тужила није радила. Потом је 14.04.2014. године тужила са туженим закључила још један уговор о раду број 393 којим је тужила засновала радни однос за период од 17.04.2014. до 30.06.2014. године. Тужила је по основу свих наведених уговора обављала исте послове односно послове оператера. Оспореним решењем тужене број 465 од 23.04.2014. године тужиљи је престао радни однос дана 23.04.2014. године а тим решењем је и констатовано да је даном престанка радног односа

престао да важи и уговор о раду број 393 од 14.04.2014. године. Решење је донето због тога што је престала потреба за радом тужиље пошто постоје два оператера у јединици за издавање готових лекова који су запослени на неодређено време а потребан је само један извршилац за ту јединицу како је то предвиђено Правилником о организацији и систематизацији послова у апотеци.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је решење тужене број 465 од 23.04.2014. године, којим је тужиљи престао радни однос заснован на одређено време, незаконито, јер је њиме тужиљи престао радни однос пре истека времена на које је заснован, због чега је то решење поништено, али је одбијен тужбени захтев тужиљи да се врати на послове због истека рока на који је радни однос заснован. С обзиром да је тужиља по свим закљученим уговорима о раду са туженом на одређено време фактички на раду провела укупно 12 месеци и један дан, то нису испуњени законски услови за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, па је и тај тужбени захтев одбијен.

Закон о раду ("Службени гласник РС" 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13) је у члану 37. предвидео случајеве када се може засновати радни однос на одређено време, као и да такав радни однос непрекидно или са прекидима не може да траје дуже од 12 месеци, а да се прекидом рада не сматра прекид краћи од 30 радних дана. Радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос. Уколико послодавац и запослени закључе више сукцесивних уговора о раду на одређено време на истим пословима њихово укупно трајање непрекидно или са прекидима краћим од 30 дана, не може да буде дуже од 12 месеци (осим код замене одсутног радника). Уколико послодавац и запослени закључе уговор о раду на одређено време по истеку рока од једне године на истоврсним пословима па запослени ради дуже од пет радних дана стекли су се услови за прерастање радног односа у радни однос на неодређено време, под условом да је тужба за утврђење поднета у року од 90 дана од дана достављања решења о отказу, односно фактичког престанка радног односа.

У конкретном случају, нижестепени судови налазе да је тужиља до доношења решења о отказу уговора о раду 23.04.2014. године фактички радила 12 месеци и један дан и да није од значаја чињеница да је по последњем уговору о раду тужиља требало да ради до 30.06.2014. године. Међутим, члан 191. Закона о раду регулише правне последице незаконитог отказа, а једна од тих последица је и реинтеграција запосленог. Правноснажном одлуком нижестепени судови су нашли да је тужиљи незаконито отказан последњи уговор о раду због чега је то решење тужене поништено. Самим тим проистиче да тужиљи до истека рока по том уговору тече радни однос код тужене на одређено време и да јој се то време мора признати у укупан период рада код тужене. То што тужиља у том периоду није фактички радила последица је незаконите одлуке тужене, па такво поступање тужене у конкретном случају не може ићи на штету права тужиље. Управо због тога овај суд налази да је у конкретном случају дошло до прерастања радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време протеклом законског рока због чега је нижестепене одлуке у том делу преиначио и тужиљин тужбени захтев у том делу усвојио, све на основу члана 416. став 1. ЗПП.

Што се тиче захтева за закључење одговарајућег анекса уговора о раду ради се о извршењу одлуке суда у складу са аутономним овлашћењем туженог па је у том делу тужбени захтев правилно одбијен због чега је одлучено као у ставу два изреке на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**